

עין משפט
נר מצוה

צו י מיי שם הלכה ח
ופ"ה מהל' שותפין
הל' ז סמוג עשין עד
טוש"ע ח"מ סי' קפ"א
ס"א:
צ"ח ב מיי פ"ז מהל'
אבידה הל' ז טוש"ע
שם סעי' ז וסי' קעו סעי'
כח:

צמח ל מיי שם טוש"ע
ח"מ סי' קפ"א ס"ג:
ק מ נ מיי פ"ט מהל'
שכירות הלכה ד סמג
עשין פט טוש"ע ח"מ סי'
שלג סע"י ג:

קא ס מיי פיינ מהל
אצידה הל ט ופה
מהל שלוחי ושותפין הל
ז סג עד טושע
ח"מ ס קפא סעי א:
קב ע מיי פ"ט מהל
גזילה ואצידה הל ז
טושע ח"מ ס עפא סעי
ג:
קב פ מיי שס הל"ג
טושע שס סעי ד:

ודורמסקנין. שלקות
מעשז שקורין אקדלש"ט
בלע"ז, כך ראימי צפירוש
צ"ק של רבינו יצחק צ"ר
יחודה (ברכות לט. ע"ש).

יבכעא מניחה רב מיר ירדן
 ה'תצ"ו. (הצילציל)...
 ואל תניח שיל
 ... וירצן סאלה חיל
 אלא ש[כרן]. ותניא ... לו.
 ושכור דמי השב ...
 ... לחולה ... (עבד
 שליחותה), הכא לא ...
 לטרפה ...
 מושכבין אף על פי ...
 ... כלי. פיר
 [מזמן] ...
 בוסיא. פשיעה. שירא ...
 ותציל, מה שהציל
 לאמצע. ואם ... אמר
 ... כלום הוא. ואן דאן
 יכילין ... ר' חמא אמר
 בשותפין
 לאמצע. רבא אמר הכא
 כפועל ... ביה [ברשותה]
 ורבע ... ציל.
 לעצמו לא אמר ה' ...
 הכא, רב אסי ...
 ביה. הציל על ידי
 הדוחק, אמר, גלי ארעיה
 דאדעתא דר' אבהו
 חאירי ... לא מסרנאמי
 אמר, מצו מרבי חיל
 [אמרן] ... לדרידך את
 מצל הוה מסרין קשן
 אבא אמר ... ולא נשן
 הבויה, אסחוי ... אחי
 ועדתינו ואלה ...
 ורנאמי ור' אבהו ורב

כולה איתנהו דלא פליגי ...
אהרדי. תנו רבנן ספינה
שעמד עליה נחשול [של]
ים [לטובעה]. והיכלו
ממשואה מחשבין לפי
[משאוי] ... ואין
[מחשבין] לפי ממון ואין
משנין מנהגה [הספינ]
להנות כדרך שמתני

מסורת הש"ס

1. כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל
עֲבָדִים עָבְדוּ הֵם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵמִצְרַיִם
מִצְרַיִם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:
וַיִּקְרָא כֹה נָה
בְּשֵׁם יְיָ
2. וְאָבֹלֶת פֶּרִי בִטְנָה
בְּשֹׂר בְּנֵיהֶם וּבִנְתֵיהֶם אֲשֶׁר
יָתֹן לָהֶם אֱלֹהֵיהֶם בְּמִצּוֹר
וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יֵצִיק לָהֶם
אֵיבָהּ: דְּבָרִים כֹּה נֶגֶד
3. כָּל עֵצָה וּפְרִי אֲדָמָתָהּ
יִירָשׁ הַדְּחָלָל:
דְּבָרִים כֹּה מִבְּ

הגהות הב"ח
 (א) גמ' שדה אחר
 ואוקימנא: (ב) תוס' ד"ה
 לא נריכא וכו' לגזול קרקע
 כנ"ל ותיבת לו נמחק:
 (ג) בא"ד ואין להקשות
 לפי גירסא זו:

גליון הש"ס
גמ' להביא כרוב וכו'.
עין יצמות דף קו ע"א
תוד"ה אין לו: רש"י ד"ה
דורמסקנין. עין צרכות
לט ע"א צרש"י ד"ה
דורמסקנין:

לעזי רש"י
פרושי"ם [פרוני"ש].
שזיפים. אדרופיי"ש
[אדרילצי"ש]. מלוח
(שיח-בר).

רבינו חננאל (המשך)
פ' הילוכו ומנהו וסידורו
נקט. ת"ר שירא שהיתה
מהלכת במדבר ועמד
עליה גייס ורעהו. וצפה
אחד מהן והציל הציל
לאמצע ואם אמר אני
אציל לעצמי הציל לעצמו
הכי ימי אי יוכל להציל
אפילו סיפא נמי לאמצע
ואי דלא יוכל להציל
אפילו רישא נמי לעצמו
אמר רמי בר חמא הכא
בשותפיה שמעונו וככוה זה

שותף חולק שלא לרעת
חבירו, נכס פליל לא אמר
אל פליר, רבא אמר הכא
בפועל עסקין שהיה
שכיר לבני הספינה
ושנאן לכולי הלציל רבא
ביה וכדרב דאמר רב פועל
יכול לחזור רב אפי' בחצי
היום אמר מהדר רבא ביה
אל אמר לא הדר ביה, רב
אשי אמר לעולם בשותף
הכא במאי עסקין בשותף
הלציל על ידי הדחק לא
אמרין ליה ויהוה אמתר
לן הורין סתרינן נפשן
ויתבי אסתי אסתי אסתי
דעתיהו ומיהו הכא
בדעתיה הלציל להדר

שגלותא, אתא לקמיה דרב
והיה בידו חייב.

דורמסקנין. פרוש"ם לשון מורי. לשון אחר אלדורפיי"ש ועשב הוא הגאכל בשלקות קדירה: לטורפה. לצווח ונתפשרו עמהן בממון: פייר. מראה להם הדרך: אף לפי נפשו. שטעות הדרך במדבר סכנת נפשות היא: ולא ישנו ממנהגה המהרים. שאם נהגו למייר

וְיִשְׂרָאֵל לְחֹלָה וְהָלַךְ וּמִצָּאָה
 לוֹ שְׂכָרוֹ מִשְׁלֵם א"ל
 שְׁלִיחוֹתֶיהָ הַכֹּא לֹא
 תִּירָא שִׁירָא שְׁהִיתָה
 עֲלֶיהָ גִּיִּם לְטוֹרָפָה
 מַחֲשָׁבִין לִפְיִי נִפְשׁוֹת
 לִפְנֵיהֶם מַחֲשָׁבִין אֶף
 וְהִגְהֵג הַחֲמֻרִין יִירָשָׁאן
 מִי שִׁיאֲבֹד לוֹ חֲמֹרוֹ
 בְּכּוֹסֵיא אִין מַעֲמִידִין
 לוֹ וְאִם אָמַר תְּנוּ לִי
 מַעֲזִין לוֹ פְּשִׁיטָא לֹא
 אַחֲרִינָא מִהוּ דְּתִימָא
 שְׁאֵנִי נְטִירוֹתָא דְּחַד
 יִירָא שִׁפְיָנָה שְׁהִיתָה
 חֲשׁוֹל לְטוֹבַעָה וְהִקִּילוּ
 מִשְׁאָוִי וְאִין מַחֲשָׁבִין
 הִגְהֵג הַסְּפִינִים יִירָשָׁאן
 מִי שִׁיאֲבֹדָה לוֹ סְפִינָה
 אַבְדָּה לוֹ בְּכּוֹסֵיא
 מַעֲמִידִין לוֹ וְאִי
 הַסְּפִינֹת הוֹלְכִין אִין
 יִירָכָא דְּבָנִינִין מִרְחָקִי
 חָקִי תְּרִי אֲשֵׁלִי וְקֹא
 תִּשְׂרִי מִהוּ דְּתִימָא
 תִּירָא שִׁירָא שְׁהִיתָה
 גִּיִּם וְטוֹרָפָה וְעַמְדָּה
 לְאִמְצַע וְאִם אָמַר אֲנִי
 מוֹיִכִּי דְּמִי אִי דִּיכּוֹל
 לְאִמְצַע וְאִי דִּלָּא
 נְמִי לְעַצְמוֹ אָמַר
 תִּפְזִין עֲסָקִין וְכִגּוֹן זֶה
 חֲבִירוֹ אָמַר פְּלִיג לֹא
 אָמַר הַכֹּא בְּפּוֹעֵלִין
 בְּפּוֹעֵל יִכּוֹל לְחֹזֵר
 כִּמְהָ דִּלָּא הֲדַר בִּיה
 דְּמִי וְכִי הֲדַר בִּיה
 יְכִי לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 עֹבְדִים רַב אֲשִׁי אָמַר
 חָק גְּלִי דְּעֵתִיהָ לְעַצְמוֹ
 נַע: מִתְּנִי הַגּוֹזֵל
 יִסְקִין אִם מַכַּת מוֹדִינָה
 לִפְנֵיךָ אִם מַחֲמַת
 שְׂדֵה אַחֲרִי: גְּמִ'

קטן מאן דתני מסיקין
 י מציקין לא משתבש מאן דתני מציקין לא משתבש
 ומאן דתני מסיקין לא משתבש דכתיב יירש הצלצל
 וקאה: אם מחמת הגזלן חייב: היכי דמי אילימא
 ולא אנסוה כולי ארעתא הא מרישא שמעת מינה
 אי לא לא לא צריכא דאחוי אחויי לישנא אחרינא הב"ע
 ואמרי ליה אחויי ארעתיה ואחוי ההוא בהדיהו
 אתא לקמיה דרב נחמן חייביה רב נחמן לשלומי
 רב הונא בר חייא קמיה דרב נחמן א"ל רב
 תנין היא דתנן אם מחמת הגזלן חייב להעמיד לו
 כ יוסף לרב הונא בר חייא מאי נפקא לך מיניה

אפי' שמעו לא קי' דמסתמא לא איאוש. פ"ח צ"ל דהא דרמי דורבא דורב אשי כולהו אימננהו. סקאה. פ' מין ארבה יירש הצלצל, תרג' יחסניניה סקאה. הווא גברא דאחוי אכריא דחיתי דר נחמן ויחיבה לשלומי. ומסקנא מבתינן ידענא דהנן אם מחמת הגולן חייב להעמיד לו שדה אבל אם אנסוהו והראא פטור. דתניא ישראל שאנסוהו גוים והראא ממו חבירו פטור. וזו

לְהַבִּיאַ בְּרוּךְ וּדְוֹרַמְסָקִין לְחֻלָּה. שְׂכֻרָוּ וְצִנְצִיל הַמּוֹלֵה יוֹתֵר מִמֶּה שֶׁהִיא רָאִי לְשׁוֹכְרוֹ דֹּהֲכִי מִשְׁמַע לְשׁוֹן נֹתָן לוֹ שְׂכָרוֹ מִשְׁלֵם וְ"ל דְּמִיירִי כְּנוֹן לְיִכָּא לְמִימַר מִשְׁטָה אִנִּי כִּךְ שֶׁהוּא מִפְסִיד בְּמִקְסוֹ אַחֵר כִּיזָּא צוּה: **וְרִשָּׁאִים** הַחֲמֻרִים לְהַתְּנוּת בִּינֵיהֶם. פִּירוּשׁ רִשָּׁאִים לְהִסְעֵי מִמוּן אִם כֵּבַר עָשׂוּ תִּנְאָל קוֹדֵם כִּמוֹ וְרִשָּׁאִין צִנֵּי הָעִיר לְהִסְעֵי עַל קִלְתָּן

No commercial use allowed.

לְהַבִּיאַ בְּרוּךְ וּדְוֹרַמְסָקִין * שְׂמַת אוֹ שֶׁחֲבֵרָאֵי נוֹרָא דְּהַרְבֵּי מִינֵי הָאֵלִים וְהָאֵלִים

37"3 (97 :C)

עבדך שלחם שלחיותה
מזהלכת במדבר ועמ
מחשבין לפי ממונ וא
ואם שברו תייר ההו
לפי נפשות ולא ישנו
החמרין להתנות שכ
יעמיד לו חמור אחר
שלא בכוסיא מעמיד
ואני אשמור ליה ח
צריכא ד'דאית איה ח
הא קא מינטר ליה קמ
מנזירותא דבי תר
וכפוד (ס לז):

הא מרישא שמעי' מינה. תימה דכנמה מקומות איכא הכי שכולל דכיוו ו"ל דדייק מדה"ל למיתני ואס לאו חייב מדקתני ואס מחמת הגולן חייב להעמיד לו שדה אחר משמע דמילתא באפי' נפשה היא: **לא** ריבא אדחוי אחורי. פ"י בקונט' שמע מצית המלך שהיו רלוין

לגלגול ^(א) לו קרקע והרעה להם זה
קרקע פלוגי אמת הוא כמו שפי'
דלפילו בענין זה מחייבים ליה אע"ג
שאינו צרור שיעולה שלא אמרו תחילה
ההרעה לנו וגזול אלף מעצמו הרעה
להם דהא ה"נ אמר לקמן (ק"י.) ואם
ההרעה מעצמו כמו שנא' ודמי ויחסי
דגרם הכא כגון שנסקוהו ע"כ"ס ואי
אזרעא ואחוי נמי הא בזהדייהו ואין
להקשות ^(ב) לפי"ו מדאמר לקמן נאנס
פספור דהתם אנסוהו להראות
קרקעותיו של פלוגי אבל הכא
דאנסוהו להראות שלו חייב שלא
יהיה לו להראות אותה שגול שאין שלו:
לא רביא דאחוי אחוי. ומיבז משום
דינא דגרמי כדמשמע לקמן
בשמעתין דקאמר זיל לגביה ר'
ששמעון בן אליקים ור' אלעזר בן
ספדת דלדין דינא דגרמי ומייבזו
ממנהימין ואם מחמת הגזול חייב
להעמיד לו שדה אחר ותימה לרשב"א
דלעיל בהגזול לקמן (ק. דף. יט.) ולא
נמשכת דרי"מ דלדין דינא דגרמי לא
במייבזא דמחילת הכנס שגפירה דלא
שמעינן דאחא כר"מ אלף מכא
ההיא משנה דהמסך ואחאי לא
מייתי התם ממנהי' דהכא דמחייבין
בדינא דגרמי ואומר ר"י דלא ניחא
ליה לאחוי ממנהימין דהכא דלא
קתני בה בזהדיא דאחוי אלף
מיתורא דמתני' מוקי לה הכי:
לף

הוא נברא דאחוי אכריא דחטי דבי ריש גלותא יתיב רב יוסף אחוריה דרב הונא בר חייא ויהונוא בר חייא לרב נחמן דינא או קנסא א"ל מה שדה (6) ואוקימנא דאחוי אחווי בתר דנפק א"ל